

במדינה

מיפלגות

הצרות של השולמית

"מרכה נכסים, מרכה ראגה,"

אמרה שולמית אלוני

זמחרת הבחירות — וזא

ידעה מה אמרה...

מי שנקלע באקראי לקולנוע תלכת הקטן, בצפון תל-אביב, יכול היה להשגב, בטעות, שנודמן לכנס שיגרת של מיפלגה שיגרתית.

200 הפעילים, שמילאו את האולם, התי וזכחו איש עם רעהו בלהט, שהגיע לא פעם להאשמות המריות. האשמות אלה נר או כאילו נלקחו מן המילון של אותן מיפלגות, אשר התנועה לזכויות האזרח קמה למגרן. אולם הכנס בתלכת היה דווקא של אותה התנועה.

בלי מוסדות. למעשה היתה ההתנגד שות בלתי-נמנעת.

כי התנועה, שקמה בחיפון ערב הבחיי רות, כוללת מגמות שונות מאוד. כאשר נחלה התנועה ניצחון בלתי-צפוי לגמרי ביום-הבחירות, היו הניגודים בין מגמות אלה מוכרחים להחמיר.

בצד אחד עומדת שולמית אלוני, הסבור רה במידה רבה של צדק שהניצחון בא כולו תודות לה אישית, וכי כל הנבחרים והפעילים האחרים זכו כאילו מן ההפקר.

שולמית אין כל חשק לקבל על עצמה עול של מישמעת מוסדית, להרכיב מוסדות שיכריעו בהצבעות של רוב. היא רוצה לנהל את העניינים בעצמה, להשאיר לעצמה את כל האופציות פתוחות — התל משיבה למיפלגת-העבודה, בנסיבות מסויי מות, וכלה בהצטרפות לגושים אחרים.

לכן רוצה שולמית להחזיק בידה את מכשירי-הכוח של התנועה — הנהגתה, מיישרה, משאביה הכספיים הגדולים * וזי מנהיגות של סיעתה בכנסת.

"מוטב מול מוטב." חלק ניכר מפעילי התנועה מתנגדים לקו זה בחוקף, עד כדי התאשמה ששולמית אלוני "מקיי מה לעצמה מיטבח הדומה למיטבח של גולדה מאיר."

בכרו משוכפל, אותו מסרו מראש ל- שולמית אלוני, פירטו פעילים אלה את טענותיהם. הן היו בעלי-מישקל, גם בגלל שמות החותמים על הכרוז, שכללו בין השאר את הפרופסור שמואל קניאל, שהצי טיין במאבק נגד חוק בדר-עופר; רות רוניק, מנהיגת התנועה לשיחזור האשה, שביצגתה בכנסת היא מרשה פרידמן; ו- עשרה פעילים אחרים.

טענו התריסר בכרוז: הכרעות חשובות נתקבלו עליידי שולמית אלוני, מבלי שהי דבר הובא לדיון דמוקרטי כלשהו בתנו- עה. למשל:

● כניסה למשאומתן קואליציוני, בניגוד לכל מה שדובר ערב הבחירות, ולאחר- מכן — פרישה ממשאומתן זה.

● כניסה למו"מ עם ל"ע על הקמת גוש.

● ההצבעה התמוהה בעד ישראל ישעיהו לתפקיד יו"ר הכנסת, שהתפרשה ככניעה למימסד.

● הימנעות מההצבעה על התקציב הר נוסף והעלאת-המחירים העצומה, בשעה ש- אפילו לובה אליאב ויצחק בן-אהרון הצ- ביעו נגד.

בעל-פה הוסיפו טענות נוספות. למשל: אלוני הכריזה בעיתונות כי הח"כ השני והשלישית של הסיעה, בועז מואב ומרשה פרידמן, יתפטרו כעבור שנתיים כדי לפנות את מקומם לבאים אחריהם, ובנייהם גישה של שולמית, רם רון, שום מוסד לא החליט על כך, והשניים לא הודיעו שהם מסכימים לתוכנית.

"אם אני שקרנית..." כאשר נפתח הכנס, היתה האווירה חמוה. אלוני ידעה שהמורדים מתכוונים להצבעה-דרישה ל- (המשך בעמוד 25)

ממיון-הבחירות הממלכתי נותרו לרשיי מה 400 אלף ל"י נטו, אחרי ניכוי הוצאות מערכת-הבחירות שלה. נוסף על כך תקבל הסיעה כ-300 אלף ל"י לשנה ממיון- המיפלגות הממלכתי, בשיעורים הנוכחיים.

הכפר

נותפרק

במעגל החקירה (צפון, תל- אביב, צרפת) — כאשר דובר על האפשרות להציג סרט זה בפס- טיבל האחרון בקאן, צויין כי אחד מחסרונותיו הוא אור- כו: אז נאמר שהוא נמשך כשעתיים וארבעים דקות. בינתיים הגיע הסרט לארץ ובעיותיו נפתרו חלקית: כאן הוא נמשך רק כ-100 דקות.

אלא שתוך כדי תהליך קיצוצו איבד הסרט, העושה רושם מעניין וראוי בהחלט לשבח, הרבה מן העומק שאפשר היה לצפות ממנו. לעומת זאת, התקשט בכל מיני אבסורדים כמו, למשל: כשאדם נכנס לתוך בית- המישפט ומוצא את עצמו במיסדרונותיו של מלון רגיל בהחלט.

הסרט עצמו עוסק ברצח מיסתורי של נערה, על אם הדרך, ליד כפר הררי מרוחק, ובחקירה שבאה בעיקבות הרצח. זה צריך לשמש עילה לעימות בין שני אנשים יוצאי-דופן: שופט-חוקר מן העיר ובעלת חווה מקומית, שאופייה החזק שולט בכל בני משפחתה.

המעניין בסרט הוא לאוו דווקא מה שנאמר, אלא ה- תגובות שקולט הבמאי מפני הנוכחים, תגובות ערכות בקצב ובאומנות רבה, היוצרים מתח פנימי, ומציירות את אופי הדמויות טוב יותר מכל דיאלוג מדובר.

סיניורה ודלון: הרוצחים הם עירוניים

אם נוסף לכך אוסף שחקנים מוכשרים, ובראשם סיי מון סיניורה (בעלת החווה) ואלן דלון (השופט החוקר), צילומי חורף הררי ואווירה כפריה דחושה של סאשה ויאריני (צלמו של אלן רנה) ואת המוסיקה של ז'אן מישל ז'אר, הרי זה סרט כדאי בהחלט לראות. ומי יודע, יתכן שבשלמותו, היה זה אפילו סרט חשוב מאוד.

שליחות

נון הנוערב

קיד בלו (פריז, תל-אביב, אר- צות-הברית) — מערבון סמלי זה מציינ את המוסר והבעיות החב- רתיות של העולם במושגים ובתפאורות של המערב הפי- רוע. או לפחות כך הוא מתיימר לעשות

מה שיוצא מן העניין הוא שאוסף סמלים מדקלמים בזה אחר זה את נאומיהם על הבד, ולעואזל הדרמה. כלומר: קיד בלו הוא הנער התועה, השודד הלא- יוצלח, זה שבשולי החברה, המחליט, יום בהיר אחד, לחזור למוטב. לשם כך הוא קובר את עצמו בעיירה בשם דיים בוקס (תיבת הפרוטות — סמל העולם הקאפיט- ליסטי) ופוגש שם את כל התופעות המערורות-מחאה של ימינו: שרף קשוח היורד לחייו, מעסיקים נצלנים ש- פיהם מפרו מרגניות לאומיות והפרוטה קמוצה באגרו- פם; צדקנים שנפשמ מתועבת, אינטלקטואלים שהם קצת הומוסקסואלים, קצת רכרוכיים, וחסרי חוט-שרדה; נשים הגונות שהן נפקניות; ולעומת זאת, יצאנית עם חוכמת- חיים, וכומר פסיכדלי הבולע גוללות אופיים בשעת ה- דרשה, ובונה כלי-טיס שיפליג אל-על, אל המרחבים ה- כחוליים.

מי שאינו מוכן להיכנס לתוך כל הפרשנות הסמלית של הדמויות הללו, ולהבין שבעצם כל הסרט הזה אינו אלא הטפה מוסרית נפוחה נגד החברה המסרבת לקבל לתוכה חוזרים-בתשובה, חברה קשוחה, אדישה, גוענית

דניס הופר: תנו לכומר אופיום

וצבעה, מפסיד. כי כל מה שיש בתוך הסרט, אינו בא אלא על מנת לשרת את התיאוריות הללו והסיפור נעצר בכל פעם שיש צורך בכרוה חדשה. ואפילו נוכחותם הסימ- פטית של דניס הופר (האדם הרודף אחרי גורלו, בתפי- קיד קיד בלו) פיטר בויל (הכומר), בן ג'ונסון (השריף) או ג'ינס רול (היצאנית) אינה מכניסה בהם חיים.

הנאהב

הנוגנום

בננות (סטודיו, תל-אביב, אר- צות-הברית) — יש אולי מי ש- חושב שוודי אלן הוא העילוי החי- דש של עולם הקומדיה הקולנועית, אבל דבר אחד אינו מוטל בספק: רעיון באורך של למעלה משתי דקות, קשה לו מאוד לפתח. לכן, כל עוד עומד לו עברו כקור- מיקאי בימתו, השולף בדיחות בקצב של מקלע, הוא יכול להבריך ולהפתיע, ויש לו הצחקות בהחלט לא-מבוטלות. אבל כשהמדובר בסרט עלילתי באורך מלא, נגמרת הנשי- מה באמצע הדרך.

הפעם זו צריכה להיות פארודיה על רפובליקת בננות דרום-אמריקאית, בתוספת הרגילה של מבוכה גברית, מע- שיעגבים מגומגמים וחיצים מופנים אל מערכת המישפט האמריקאית, אל ה"ידישע מאמע", אל המוחאים הפולי- טיים המקצועיים, ועוד כהנה וכהנה. לעתים יכול אלן להיות מצחיק מאוד. למשל, כשהוא מתחיל את הסרט (עם בשידור טלוויזיוני חי של רצח נשיא דרום-אמריקאי) שדרני טלוויזיה אמיתיים המתייחסים לעניין כאל תח- רות ספורטיבית. לעתים, הוא מצחיק פחות, למשל כש- הוא נועל את הסרט עם אותם שדרנים המעבירים באותה הצורה את לילי-הכלולות של גיבור הסרט.

סיפור של ממש, כדי לתלות עליו את הבדיחות, קשה למצוא כאן, ואשר להומור הוויזואלי של אלן, אם יטלו ממנו את מה שהוא חייב לצ'פלין, (מכונת ההתעמלות

וודי אלן: אין אוהבים יפים

בסרט זה היא תוצאה ישירה של זמנים מודרניים ולגרי לואיס (בכל מה שנוגע לחוסר קואורדינציה בתנועות) לא יישאר ממנו הרבה. ואפילו ההומור למבינים בקולנוע, כמו עגלה מתגלגלת על מדרגות נוסח פוטיומקין וצלב אדום שמושך אחריו תהלכות כמרים, כמו בזמנים מודר- ניים, אינו משנה את עצם העובדה כי המדובר כאן בסך הכל בבדחן מוכשר שזקוק לרסן ולמסגרת.